Ljusglimtar

TIDSKRIFT FÖR SVENSKA MONGOL- OCH JAPANMISSIONEN

N:r 11 | EXPEDITION: BRUNNSGATAN 4 - STOCKHOLM C | Nov. 1952

Det förkrossade hjärtat

Hjärtats klagan: *Det finnes intet helt på min kropp för din vredes skull, intet helbrägda i mina ben för min synds skull. Mina sår stinka och flyta för min dårskaps skull. Ty mina missgärningar gå mig över huvudet. De ha tagit mig fatt, så att jag inte kan se. De äro flera än håren på mitt huvud och mitt mod har övergivit mig. Ps. 38: 4—6, 40: 13.*

Guds svar: *Kom, låt oss gå till rätta med varandra, säger Herren. Om edra synder än äro blodröda, så kunna de bliva snövita, och om de äro röda såsom scharlakan, så kunna de bliva såsom vit ull.*

Ty så säger den höge och upphöjde, han som tronar till evig tid och heter »den Helige»: Jag bor i helighet uppe i höjden, men ock hos den som är förkrossad och har en ödmjuk ande; ty jag vill giva liv åt de ödmjukas ande och liv åt de förkrossades hjärtan.

Jag, jag är den som utplånar dina överträdelser för min egen skull, och dina synder kommer jag icke mer ihåg. Jes. 1: 18, 57: 15, 43: 25.

Guds väg ut:

Dessa äro de som komma ur den stora bedrövelsen och som hava tvagit sina kläder och gjort dem v i t a i L a m m e t s b l o d. Uppb. 7: 14.

Ett Guds verk

Av byråsekreterare *Harry Genborg.*

Den kristna missionen är intet människopåfund. Om så vore, är det ganska säkert, att den för länge sedan tynat bort. Men nu är dess grundval av gudomlig natur. Gudasonens mäktiga befallning: »gån ut i hela världen och gören alla folk till mina lärjungar» har icke kunnat nedtystas av årtusendens otroslarm. Alltjämt ljuder den med oförminskad styrka i den kristna församlingen och i enskilda människors hjärtan.

Huru sällsamt är det icke, att Gud utväljer sina sändebud, och det inte allenast för missionsuppgiften i allmänhet, utan med direkt anvisning på missionsfält. Ej minst inom vårt eget lilla missionssällskap har vi bevittnat, huru Gud på ett underbart sätt kallat unga människor till tjänst och klart visat dem fältet, där de skall tjäna. Och de har gått, icke av förvärvsbegär, ej av äventyrslystnad, ja inte ens fångade av en idé, men gripna av en kallelse, som blivit lik en eldslåga i deras själ. Är icke detta ett mäktigt bevis för att här är fråga om ett Guds verk och icke ett människoföretag?

Vissheten härom är också den bärande grunden för missionsvännernas ansträngningar och offergärning. Missionens väg har alltid varit törnbeströdd. Understundom har svårigheterna synts allt för stora. Visst är, att om enbart mänskliga bedömningsgrunder hade tillämpats, så hade missionsgärningen i åtskilliga fall måst nedläggas såsom ett till synes lönlöst och hopplöst företag. Men därför att Herrens manande »gån ut» ännu icke tystnat, måste verket fortgå, hur föga framgångsrikt det än ibland kan te sig. Och märkligt är ju, att missionens herre bereder utväg ur svårigheterna. Då dörrar stänges av Kristi fiender, står andra öppna att träda in igenom. Det är ju detta vi bevittnat inom vår egen mission, och det är detta som inspirerar oss till fortsatt gärning. Det är ock därför vi manar våra missionsvänner att icke förtröttas i förbön och offergärning. Låt oss med frimodighet draga vidare i förvissning om att verket är Herrens, och att Han skall på sitt sätt och i sin tid föra verket till seger!

"Våra tio första"

Dophögtid också vid Tomakomai

Strålande av glädje över Guds godhet berättar makarna Eric och Elsa Almefors i brev till vår tidning, att en dophögtid nu också hållits utanför Tomakomai, då ej mindre än tio japaner blivit döpta. Elsa Almefors skriver:

Den andra veckan i september 1952 har varit en bemärkelsevecka i vår missions historia på denna plats. Den förberedde vårt första dop, och det är därför, som vi inte bara tänker på dopdagen som en högtidsdag, utan hela veckan, som föregick, präglades av denna händelse. Under lördagen och söndagen förnam vi denna underbara, välsignade högtidsatmosfär, som man stundom upplever, då julen står för dörren.

Vi trodde, att vi skulle finna en lämplig plats för dopet i Tomakomai, och vatten saknas verkligen inte, men det lämpliga vattnet kunde vi inte finna. Hela den väldiga oceanens vattenmassor slår mot vår strand, men vi har ingen stilla vik eller lugn bukt, utan hela stranden är öppen mot det vida havet. Vi bor omkring 10 minuters cykelväg från havet, men bruset från bränningarna hörs ofta ända hem, och det anses allmänt mycket riskfullt att bada där, varför vi inte hade någon tanke på att kunna ha dopet nere vid stranden. I en liten sjö i närheten var vattnet inte klart och bottnen inte god. Till sist hittade vi en bäck med kristallklart vatten och den finaste grusbotten — men den hade alldeles för lågt vatten. Vi måste med sorg konstatera, att Tomakomai inte har någon plats, som lämpar sig för dop, och det blev därför bestämt, att vi skulle resa till Yufutsu, 20 minuter västerut med tåg. Väderleken under veckan ingav inga som helst förhoppningar om ett gott söndagsväder. Varje dag var regnig och kylig, men vi utbad oss tjänlig väderlek av Honom, som »för molnen ut ur dess förvaringsrum». Natten till lördagen utlöste sig regnen i väldiga skyfall, och jag tänkte: »I natt har Gud bråttom att tömma molnen, så att vi skall få fint väder på söndag.» Lördagen var klarnande, och söndagsmorgonen ingick med strålande sol. Under dopstunden hade vi sol och värme, men redan vid återväg till stationen gick solen i moln och eftermiddagen blev kylig.

Dophögtiden inleddes redan på lördagen, då dopkandidaterna var samlade sista gången före dopet. Det var obeskrivligt dyrbart att höra dem en och en bekänna sin tro på Jesus Kristus som Guds Son och deras personlige Frälsare, på syndernas förlåtelse och ett evigt liv. Himmelen steg liksom ner till oss, och vi förnam storheten av det uppdrag, i vilket ni och vi står.

Platsen i Yufutsu, som vi valt för dopet, ligger ett litet stycke från samhället, just där en flod mynnar ut i Stilla Oceanen, bara ett litet stycke från mynningen. Det var tre kvinnor och sju män som denna oförglömliga Brittsommardag införlivades med Kristi kyrka, förstlingarna från vårt missionsarbete i Tomakomai. Där jag stod på stranden och såg, hur den lilla floden försvann i Oceanen, tycktes det mig, som om jag fick en åskådningslektion. Liksom oceanen tog emot den lilla floden, så får vi liksom försvinna i Guds nådeshav, vi får »förlora oss själva» i Honom, och så blir vi delaktiga av Herren Jesus, ty vi är i Honom. Vi *behöver* aldrig mer räkna med detta »jag», eftersom vi gått upp i Honom. Dessa våra första 10 har kanske bara dunkelt anat något av detta, men vi vill hjälpas åt att bedja om, ni och vi, att de skall växa i nåden och bära frukt i kunskapen om Gud.

Vi följdes alla åt från stationen till vårt hem, där vi hade vår första nattvardsgång. Det var en tacksam liten skara, som nu firade Jesu döds åminnelse. Vi hoppas och beder, att ingen skall saknas vid den stora nattvarden i himmelen.

Något av vemod blandades i vår glädje denna dag, ty två av dem, som anmält sig till dopet, ångrade sig i sista stund. De två var Uchimura och Ohira, som båda var med bland dem, som först bekände sig vilja tro på Jesus. Av någon orsak, som vi inte ännu vet, uteblev de. Av den lilla grupp om sju stycken, som först bekände sin tro på Jesus, var det bara tre, som nu kom igenom till dopet, sex har kommit fram till klarhet senare, och en av dem, fru Funasawa har varit kristen i flera år. Hon har kommit till Tomakomai från Sapporo och är oss till glädje och hjälp i arbetet, och för de nykristna är hon ett gott stöd.

Så får vi tacka Gud tillsammans och gemensamt hjälpas åt i bön för dessa unga nykristna, så att de blir rotade och grundade i Ordet och bevarade åt Jesus Kristus. Vi får inte heller glömma att be för de två, som drog sig undan och för de andra två av den första gruppen. De behöver våra förböner.

Er tacksamma
Elsa Almefors.

I ett brev från Eric Almefors heter det bl. a.: Av dem, som döptes i söndags är fem stycken gymnasister i sista ringen, och vi ämnar försöka träna dem lite så småningom också i att tolka. De nydöpta skall komma till oss den här onsdagskvällen, och då skall de studerande få tolka. Jag har nu också tagit en av dem till lärare i japanska. Vi började i går. Förut har jag inte haft någon lärare alls här utan läst på egen hand. Tyvärr blir det alltför liten tid över till språket, så man gör inga stora framsteg.

Erintjin Dortji har fullbordat loppet

Erintjin Dortji

I förra n:ret av Ljusglimtar meddelades, att vår missions trogne arbetare i bibelrevideringsarbetet Erintjin Dortji var svårt sjuk. Kort efter sedan detta n:r tryckts, fick vår Expedition ett telegram från Hongkong, att vännen Erintjin lämnat detta jordiska.

Om Erintjins sista stunder skriver nu Anders Marthinson:

Vår käre vän och broder Erintjin Dortji är nu hemma hos Herren. Allt synes så overkligt. Vagnen kom så hastigt, även om vi var på det klara med att hans dagar var räknade. Man kunde tydligen se att det var något som tärde på hans krafter, men att Herren på ett sådant nådefullt sätt skulle hämta hem sin tjänare, anade vi inte. Alla Herrens vägar är NÅD och TROFASTHET.

Under dessa veckor som Erintjin Dortji varit sjuk har Herren på ett underbart sätt löst honom från allt som ville hålla honom kvar. Det var svåra band att slita. Plågorna var också ibland oerhörda och det kändes svårt att stå vid hans sida och inte kunna ge honom någon vidare lindring. Det var emellertid gott att kunna påminna honom om vad Jesus gjort och att Hans vägar alltid är de rätta. Vår broder hade hela sitt hjärta fyllt med Livets Ord och det Ord han flera gånger skrivit av och otaliga gånger läst igenom blev nu till hjälp och styrka för honom. Jag behövde bara börja läsa några verser

och han kunde utantill upprepa det övriga. Då jag, ett par veckor innan han fick hembud, talade med honom att Herren kanske hade andra tankar med hans liv, sade han: »För Guds barn är ju att dö såsom att gå hem till sitt eget hem, så vi borde inte sörja eller rädas. Men jag är ledsen att jag inte helt kunde fullborda arbetet på det mongoliska N.T. men skulle Gud spara mig, så vill jag ännu mera helt ge mitt liv och mina krafter åt att vittna om min Frälsare.»

Dagen innan han fick hembud var jag uppe hos honom och vi läste tillsammans ett par brev från Joel Eriksson och Vivan Almquist. Det var en sista hälsning från Sverige. Han hade ofta fröjdats vid tanken på att det var så många som bad för honom, särskilt alla Mongolmissionens vänner. Vi läste ock tillsammans ur Rom. 8 och hade en liten bönestund. Vår vän drack begärligt in varje ord och deltog i bönen med hela sitt hjärta, trots att plågorna var så svåra. Då jag gick, lyfte han sin hand och sade: »Bajerte» (altjena) (vi ses i glädje). Detta ord »bajerte» har blivit vårt adjö på mongoliska. Vi har under denna tid vi arbetat med korrekturläsningen använt det när vi skildes åt. Ofta har jag tänkt på huru mycket detta ord egentligen rymmer. Och nu blev detta ord på ett alldeles särskilt sätt så dyrbart för mig. Vi skall mötas igen hemma hos Herren i stor glädje. Erintjin Dortji gick lyckligt och stilla över gränsen. Det var ingen kamp. Allt var klart och Herren kom så stilla och hämtade honom hem. I onsdags, den 24 september, kom det bud från det stora sjukhuset, där han vårdats under de sista tre veckorna, att vi fortast möjligt skulle komma in. Hans hustru och son var på väg och fick vara hos honom när han dog.

Nu vilar Erintjin Dortji på den Kristna kinesiska kyrkogården bland många, många andra Guds barn. Tänk vilken dag det skall bli när Jesus kallar dem alla till sig i skyn! Genom vänners hjälp blev det möjligt för oss att få begrava honom på denna vackra plats. Minnesstunden i det lilla gravkapellet var andemättad. Det var gripande att se den lilla mongolgruppen. Säkert talade Herren mycket allvarligt till dem som ej avgjort sig för Gud. Skall Erintjin Dortji bli vetekornet som måste dö för att de andra skall betänka sig och lämna sina liv åt Gud? Endast Gud vet det.

Vi tackar Gud för det betydelsefulla arbete denne vår käre vän fått utföra. Hans gärningar skall följa honom efter.

Frid över hans minne!

Hongkong den 27:e sept. 1952.

Anders W. Marthinson.

Gerda Ollén skriver:

Erintjin, vår medarbetare, broder och vän, har fått hembud. En man i sin bästa ålder och med den uppgift, som Gud givit honom i det mongoliska bibelrevideringsarbetet ännu ej fullt avslutad —

Erintjin Dortji vittnar ute på stäppen.

han var som bäst upptagen av korrekturläsning på det mongoliska Nya Testamentet. Med trohet och en iver och ett intresse, som aldrig syntes slappna, hade han alltsedan hösten 1947, närhelst förhållandena medgav det, helt ägnat sig åt bibelarbetet. Förliden sommar kom en sjukdom smygande, som gjorde honom trött och håglös och snart tvingade honom att söka läkare och sjukhusvård. Några veckor och månader följde av tilltagande lidande och smärtor — så var allt slut.

För oss, som under åratal under trängda förhållanden och på många olika platser sida vid sida strävat tillsammans med Erintjin under bibelarbetet, synes vad som inträffat vara nästan ofattbart. Under svåra och stormiga tider hade vi växt samman i en djupare gemenskap än vi tidigare hade erfarit. Vi hade knutits samman i en fast vilja att hålla ut och tränga igenom alla hinder, som syntes vilja omöjliggöra och tidvis också omöjliggjorde vårt arbete. Gemensamma faror, mödor och strapatser för Guds rikes verk förenade oss i en varm vänskap. Alldeles särskilt kom vi varandra nära under Hongkong-tiden. Han och hans familj var flyktingar och främlingar på denna plats såväl som jag, och vi tänkte på och talade med längtan om stäppen där uppe i norr med vars folk vi var fästade med så många band — de med blodets, jag med vänskapens band. I ett ovant och pressande klimat sökte vi ömsesidigt hjälpa och uppmuntra varandra att ej tappa modet. Det språkliga arbetet var denna tid särskilt krävande och ständigt uppkom nya problem och svårigheter, som

Erintjin Dortji med familj.

måste lösas. Under allt detta var Erintjins och hans hustrus tillgivenhet och varma vänskap en stor hjälp och uppmuntran.

Och nu är han hemma! I ett brev i somras nämnde han om en aning, som han känt, att han var den av oss, som först skulle få uppbrottsorder. Jag hade då svårt att tro något sådant. Nu är det verklighet.

Guds handlingssätt går ofta över vårt lilla förstånd. Vår synkrets är så begränsad — hans är obegränsad. Har han måhända tagit hem sin tjänare för att rädda honom från dolda snaror på vägen, från hotande faror? Vi förstår intet, vår blick är skymd. Men det må vara oss nog att veta, att det var en Faders och Frälsares trofasta hand, som ledde vår vän och broder under livets alla växlingar och det var samma hand, som nu i rätt tid förde honom över till ett bättre land.

Men det känns så tomt efter honom. Med saknad går tankarna tillbaka till tider som svunnit. Jag kan så tydligt se Erintjin framför mig under skilda perioder av hans liv.

Som en munter, glad och trevlig pojke hade han först kommit till skolan i Goltjaggau, ditsänd av vår engelska vän, miss Fordham. Där tillbringade han några lyckliga, sorgfria år. Hur gärna talade han ej senare om minnen från glada julfester, om lekar, utflykter och upptåg under den tid, då Sven och Elsa Skallsjö samt Teodor Ollén hade sin verksamhet vid denna station! Senare sändes han, begåvad som han var och med lust för studier, som han hade, till skolor i Kalgan och Peking. Han utvecklades i god riktning, fick ett eget litet hem med hustru och så småningom två barn, en gosse och en flicka. Han var en tid en mycket god och uppskattad hjälp i miss Fordhams verksamhet på den hårda, stenbundna teg, där hon fått sitt arbete.

Så kom den tid, då han började hjälpa till i bibelarbetet — i bör-

jan blott mer sporadiskt och tillfälligt— han var nämligen då tillsammans med en annan av våra unga kristna, Sittena, anställd som lärare i en stor pojkskola i Changpeh. Samtidigt tog han del i pingstmissionens möten och verksamhet på denna plats.

Jag minnes honom från denna tid som en mer mognad ung man med ett synnerligen sympatiskt och tilltalande sätt och med stor fallenhet för att tala och förkunna Guds ord. Men vid denna tid grep Gud in i hans inre liv och började gå på djupet med sitt verk i hans själ. Jag skall aldrig glömma de minnen jag har av Erintjin från konferensen och väckelsen i Goltjaggan sommaren 1941. I Guds Andes ljus fick han — som länge tillhört den kristna församlingen och som var en ledare och lärare för de troende — se sig själv som en stor syndare. Han bekände hänsynslöst, hur han i hemlighet spelat och supit. Med denna Andens seger i hans liv följde en ny glädje och kraft, och heliga beslut fattades om utgivande livstjänst åt Jesus Kristus, åt vilken han nu på nytt överlämnat sig och sitt liv. Visst förekom även senare i hans liv enstaka syndafall, men det synes som från denna tidpunkt ett större allvar och mer målmedveten fasthet präglat hela hans liv.

Men tiderna hårdnade, och det blev allt svårare att under den då rådande japanska regimen verka Guds verk. Bibelrevideringen kunde endast utföras under någon knapp kvällstimme efter skoltidens slut och tvangs senare att helt upphöra till följd av japanernas spioneri och misstänksamhet. Sedan följde stormiga och upprörda tider, då makten övergick från japanerna och de röda horderna kom till välde i våra trakter i Mongoliet. En tid var både Erintjin och Sittena tvångsanställda som hövdingar under de röda men flydde under livsfara ner till Kina.

År 1947 — sedan Sittena, säkerligen nerbruten av de senare årens farofyllda och stormiga liv, plötsligt insjuknat och dött — samlades tre av oss, nämligen Joel Eriksson, Erintjin och jag i Kalgan, för att nu söka fortsätta det så länge avbrutna arbetet med bibelrevideringen. Någon arbetsro blev det inte heller nu. Vi fick en vinter av relativt lugn, och sedan började etappvis en färd västerut undan de röda, som utsträcktes ända till Tibets gränser och sedan för Erintjin och hans familj och mig söderut till Hongkong. Under tiden pågick arbetet, närhelst det var någon möjlighet. Alltid var Erintjin villig. Efter det gemensamma arbetet var han outtröttlig i att renskriva de rättade manuskripten. Sålunda har han upprepade gånger renskrivit hela Nya Testamentet på mongoliska.

Han fick inte se det nu pågående tryckningsarbetet avslutat. Målet för hans strävan var ännu ej uppnått, då uppbrottet kom. Han kände det svårt att ej kunna fullborda arbetet. Men det var så Guds väg . . .

Så tackar vi Dig, vår Fader, för Erintjin, för din trofasta ledning

och för din underbara nåd över honom och hans liv! Vi lovar och prisar Dig, att han fick bli ett av Dig utvalt och välsignat redskap att framställa ditt ord i ett klarare och enklare språk för mongolerna. Vi tackar och lovar Dig, att Du i din egen tid tog honom hem till Dig, från synd och lidande och faror, till ditt land av trygghet och frid, av kärlek och ljus!

Gerda Ollén.

I ett brev till Annie Eriksson berättar fru Svea Marthinson en del sma drag från Erintjins sista dagar. En natt drömde han om Gendun och Enke Billik — dessa kära mongoler, som sedan länge är hemma hos Herren. Hans hustru och barn hade under hela sjukdomstiden visat en rörande omsorg om honom och varje dag farit den långa vägen till sjukhuset för att ge honom den mat de trodde passade honom bäst. När han kämpat ut, låg han så fridfull i sin bädd. »Det var något så vackert över de lidande dragen. Han var fri!» Om jordfästningen skriver fru Marthinson, att det var så verkningsfullt med kransarna runt den enkla kistan. Kransen från Svenska Mongol- och Japanmissionen var så vacker, bunden av doftande vita rosor och ljusröda liljor. Den bar inskriften: Vila i frid! Högtiden måste hållas på flera språk, då deltagarna var mongoler, kineser och utlänningar. Det gav en förkänsla av alla de språk och tungomål, som en gång skall företrädas inför tronen. Mongolernas kransar var bundna så att de olikfärgade blomstren bildade dessa ord i kinesiska bokstäver: »Lämnade ett gott namn efter sig.»

Ja, vile nu vår vän i frid! Och välsignelse över hans minne!

Vi hänvisar till prenumerationsanmälan i detta nummer och vore tacksamma, om våra vänner så tidigt som möjligt ville förnya prenumerationen på tidningen.

Runt om i landet har vi trogna vänner, som år efter år hjälpt oss att samla prenumeranter och sprida vår tidning. Vi hoppas att även i år få räkna med Edert trogna bistånd i detta arbete. Säkert är det än flera vänner, som skulle vilja hjälpa oss med detta. Dessa våra vänner ville vi meddela att ett antal överblivna exemplar av årets tidningar lämpliga för gratisutdelning finnes och kan rekvireras från Svenska Mongol- och Japanmissionens expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm. Vi sänder också gärna prenumerationslistor. Såväl tidningar som listor sändes gratis. Se för övrigt prenumerationsanmälan.

Tryckningsarbetet i Hongkong

Av *Anders V. Marthinson*

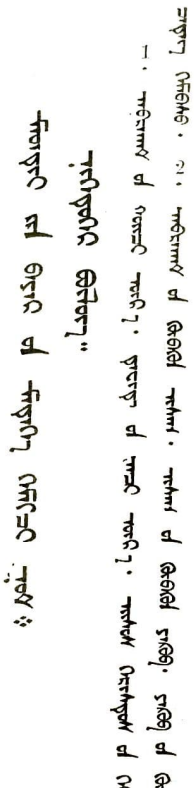

Matt. 1: 1—2 på mongoliska.

Manuskriptet till det reviderade Mongoliska N.T. föreligger nu så gott som färdigt och efter många och noggranna förberedelser har vi äntligen kunnat påbörja tryckningen. Det är den välkända firman, Commercial Press, som åtagit sig uppdraget. Det kändes nästan litet högtidligt, när jag för en tid sedan skulle överlämna manuskriptet till Matteus Evangelium. Mr C. C. Chang, en av tryckeriets chefer, har från allra första början följt vårt arbete med största intresse och tack vare denne erfarne mans stöd och hjälp har det lyckats oss att få fram en uppsättning ganska bra mongoliska typer. Ingen annan firma här i Hongkong ville åtaga sig detta besvärliga uppdrag. Försök hade ock gjorts att från utlandet anskaffa de nödvändiga typerna, men ingenstädes fanns sådana tillgängliga. Det var därför inget annat att göra än att få någon van typskärare att med ett Nya Testamente, som tryckts i Ryssland 1880, som mönsterbild söka skära de typer vi behövde för att kunna trycka N.T. Detta blev ett ansträngande och tålamodsprövande arbete med otaliga besök på tryckeriet.

Det mongoliska språket har ett alfabet med trettio olika bokstäver, vilka skrivas i rader uppifrån och ned. Då bokstäverna ofta skrives annorlunda i början, mitten och i slutet av ett ord, måste vi använda ett nittio-tal olika typer vid tryckningen av N.T. Det var först vid Djingiskhans tid som det nuvarande skrivsättet började att användas. Några lärda mongol-lamor gav alfabetet den form som användes i dag. Dessa lärda män lär till grund ha haft det syriska skrivsättet, vilket införts till Central Asien genom nestorianska missionärer något århundrade tidigare. Vid närmare jämförelser mellan dessa båda skrivstilar, den syriska och den mongoliska, finner man många likheter. Det är av stort intresse att lägga märke till att mongolerna fått sitt alfabet genom kristna missionärers förmedling. Under 1100-talet upptog den nestorianska kyrkan arbete också i Mongoliet. Man finner ju, som bekant, stenar med nestorianska kors på flera platser i södra Mongoliet.

Erintjin Dortji och de båda handsättarna.

Anders V. Marthinson och Erintjin Dortji i sitt arbetsrum vid tryckeriet. Foto: A. M.

Mongoliet är mycket fattigt på litteratur och de böcker som vi här och där träffade på i södra Mongoliet, var till allra största delen handskrivna. Under de sista 25 åren har troligen en hel del litteratur på mongoliska tryckts i Urga, men endast få böcker hade före kommunisternas övertagande av makten i norra Kina letat sig väg till vårt gamla fält i Chahar. Under japanernas tid i Inre Mongoliet trycktes ett fåtal böcker i Kalgan. Det var huvudsakligen skolböcker, lexikon och mongolisk historia. Någon större upplaga blev det inte, då efterfrågan på litteratur aldrig varit stor i Mongoliet. I Manchuriet sökte japanerna få fram en del mongolisk litteratur, dock mest i propagandasyfte.

Då det gäller de mongoliska tryckstilarna har det varit mycket klent beställt. Under förra århundradet användes tydligen ganska allmänt den buriattska stilen eller, som mongolerna kallar den, piskstilen. Flera ordböcker, det Gamla såväl som det Nya Testamentet är alla tryckta med denna sorts typer. Namnet piskstilen, »dassigår on ussuk», har den fått av bokstaven *n*, skriven i slutet av ett ord (na-sol). Den vanliga mongoliska stilen har ett mera runt n under det att den förra har ett n liknande en pisksnärt. Det är av allra största vikt att vi får ett klart och tydligt tryck i vårt Nya Testamente på mongoliska. Den största svårigheten har varit att få de olika typerna att inbördes passa. Ordets ryggrad (»nårrå») måste vara alldeles rak, om trycket skall bli vackert. Ävenså måste det vara en viss inbördes harmoni mellan de olika typerna. I omkring 2/3 av dessa finnes s. k. tänder eller små taggar och alla dessa måste vara lika stora och passa väl samman. Vissa ord består av upp till åttio procent sådana där taggar. Det moderna skrivsättet kan stundom

ersätta dessa s. k. tänder med en lång rad eller rak linje. Finnes det något g eller n så sättes prickar att beteckna detta, ofta var det passar vederbörande själv. Att en sådan stil kan vara ganska svårtydd, är klart.

Det nya manuskriptet till N.T. är mycket välskrivet. Erintjin Dortji, vår gode medhjälpare, har stått för renskrivningen av de flesta böckerna. Vår andre mongol, Wangtjin Dortji, har skrivit av några böcker på maskin. Det är tredje gången som Erintjin Dortji har skrivit av N.T. Nog måste man säga att denne präktige mongol blivit »skriftlärd» under dessa år han så troget arbetat med revideringen av N.T. Att skriva av ett N.T. är ett oerhört arbete, när man tänker på att det innehåller nära 8000 verser.

Vid sättningen här i Hongkong har vi måst anlita kinesiska typsättare, då det inte finnes tillgänglig mongolisk arbetskraft. Ledningen för tryckeriet har utvalt några särskilt begåvade unga män och ställt dessa till vårt förfogande. Under Erintjin Dortjis ledning har dessa män fått lära sig de olika bokstäverna och sättet att skriva desamma. Varje typ har nu sitt nummer. Det är helt naturligt inte lätt för dem att urskilja de olika bokstäverna och sammansättningarna i det handskrivna manuskriptet, men det har med Guds stora hjälp gått bättre än vi hoppats. De första 64 sidorna är nu så gott som klara att sändas ned till tryckpressen. Korrekturläsningen är ju mycket ansträngande. Det kommer säkert att gå bättre för våra kineser, när de haft litet mera träning i denna sorts krångliga sättning. Vi är innerligt tacksamma att veta att »Guds goda hand är med oss» och att Han skall välsigna sitt eget dyrbara ord. Tanken på att det står en stor skara förebedjare bakom detta arbete har ofta givit oss nytt mod och nya krafter.

Då det för närvarande är omöjligt att sända några Biblar eller Nya Testamenten till Kina och Mongoliet, kommer vi att trycka endast en liten upplaga. Stereomatriserna skall troligen förvaras i London eller New York och skulle Mongoliet öppnas för missionsarbete än en gång, vilket vi ju hoppas och tro, så blir det möjligt att inom en mycket kort tid trycka de böcker som då kommer att erfordras.

Jesus sade: Min mat är att göra dens vilja, som har sänt mig, och att fullborda hans verk.

I sägen ju, att det ännu är fyra månader innan skördetiden kommer. Men se, jag säger eder: Lyften upp edra ögon och sen på fälten, huru de hava vitnat till skörd.

Redan nu får den som skördar uppbära sin lön och samla in frukt till evigt liv; så kunna den som sår och den som skördar tillsammans glädja sig. *Joh. 4: 34—36.*

Från den svenska missionärs-konferensen i Gotemba

Under tiden från den 3—6 sept. samlades en hel skara svenska missionärer från olika missioner och delar av Japan till en gemensam konferens. Samlingsplatsen var Gotemba, K.F.U.M:s vackra och rymliga »campground», som välvilligt ställts till förfogande genom missionär Åke Haglunds förmedling. Det var för oss ingen obekant plats, då vi förra sommaren bodde alldeles i närheten och vi njöt av att igen få återse den vackra platsen vid Fuji-sans fot. S.M.K., som har sitt arbetsfält inom denna provins, hade påtagit sig att ordna och förbereda för denna konferens och de hade verkligen nedlagt en stor del av både tid och arbete med alla förberedelser. Allt hade de »väl beställt» och alla kände vi oss mycket tacksamma för denna deras beredvillighet att tjäna. En skara på 65 missionärer och 21 missionärsbarn hade mött upp. En del kom från sina sommarferier i Karuizawa eller Nojeri, andra kom från sina arbetsfält och själva kom vi så gott som direkt från en mycket god resa till Hokkaido. Alla kom vi med samma längtan, hopp och behov: att få känna gemenskap med varandra och hämta styrka hos vår Gud!

Många problem har också presenterat sig under den korta tid som svensk mission bedrivits i Japan. Problem, inför vilka vi alla står mer eller mindre frågande och undrande. Det var säkerligen därför ett behov hos alla att få komma tillsammans och gemensamt orientera oss och söka Guds ledning. Tankeutbyte ger alltid något av bestående värde och det tror jag skedde under dessa dagar vi var samlade.

Kl. 18 samlades alla deltagare i lägrets rymliga matsal, dukat till kvällsvard. Vi fick ligga på äkta japanskt maner, men på bordet fanns »utländsk» mat och även kaffe. Kaffebesväret, som våra vänner haft, betalade sig i de belåtna minerna och det allmänna välbefinnandet.

Redan samma kväll samlades vi i »den övre salen» för att delge varandra gjorda erfarenheter på de olika platserna. I bokstavlig mening hade vi samlats från norr till söder. Med S.M.F. i Okayama i söder och vår egen mission i norr på Hokkaido, har vi nu svenska missionärer spridda över större delen av Japan. Tio minuter hade anslagits för en representant från varje mission, när han skulle ge en rapport om arbetets framgångar, svårigheter, skilda erfarenheter och framtidsplaner. Samtliga rapporter var genomandade av frimodighet och optimism, men också av mycken undran och frågor inför framtiden och de många problemen. Det är en oerhörd kamp mellan mörkret och ljuset som pågår just nu. Denna kamp pågår inom såväl som utanför kyrkans hank och stör och i centrum av denna kamp

Samtliga svenska samt fem norska missionärer samlade i Gotemba.

står missionären. Av rapporterna framgick, att många hade kommit till denna konferens med stora förväntningar och att den förberetts genom mycken bön.

Skulle något motto sättas för denna konferens som vore verkligt betecknande, skulle det vara: GEMENSKAP. Från allra första stund förnams en gemenskapens ande och en känsla av Guds sanktion och välbehag. Det var en andligen berikande erfarenhet i denna gemenskap med Gud, varandra och de olika problemen. Som besökande talare var Miss C. Ten Boon från Holland, som nu är i Japan på en resa jorden runt. Hon hade en mycket rik erfarenhet av Guds bevarande nåd och makt genom de upplevelser hon gjorde både som fånge och fri under det sista världskriget och har varit till mycken välsignelse för många. Bl. a. påminde hon om »nödvändigheten av att vakna upp för verkligheten.» . . . »Trons gåva är vår radar varmed vi kan se igenom och bortom all den nöd, vånda och fruktan, som idag håller världen i järngrepp. Detta kaos genomträngs och vi ser målet, hoppets fullbordan.» . . . »Ofta är det som vi hade glömt vår rikedom i Kristus Jesus. Kristus Jesus är en verklighet som vi måste vakna upp för i denna tid och inrikta vårt liv därefter. Våra problem är aldrig större än hans möjligheter.» . . . »I detta land, med dess demon- och ande-tillbedjan och där ondskans andemakter på ett alldeles särskilt sätt kämpar emot oss, måste Kristi seger bli auktoritet och verklighet för oss.» . . . Vi var tacksamma för allt vad Miss C. Ten Boon genom sina föredrag gav oss. Nästa år hoppas vi få besök av någon talare från Sverige.

Konferensen saknade inte heller »svenska besök» denna gång. På torsdag e. m. kom nämligen svenske ministern och hans fru, baron

och baronessan Lagerfelt från Tokio. Båda har visat sig mycket förstående och hjälpsamma mot oss missionärer, för vilket vi å vår sida är mycket tacksamma. En gåva till konungens 70-års-dag undertecknades av samtliga missionärer och missionärsbarn och överlämnades till ministerparet. »Du gamla, du fria», sjöngs vid tre olika tillfällen och som avslutning på den svenska aftonen utbringades ett fyrfaldigt leve för ministerparet, just innan deras återfärd till Tokio.

Prins Chichibu och hans prinsessa besökte också konferensen tillsammans med ministerparet. De är enkla, sympatiska och folkliga och deras besök blev mycket uppskattat. Vi gladdes över besöket både av representanterna för vårt eget, såväl som detta lands överhet, men den största glädjen låg dock i vetskapen om att vi själva är ambassadörer och sändebud i tjänsten hos Konungars Konung!

Missionär Joh. Aspberg hade ett par intressanta föredrag om japanska språket, både litteraturspråket och den moderna språkformen. Han påvisade nödvändigheten av att i någon mån också tillgodogöra sig litteraturspråket. För f. d. Kinamissionärer hade han också en del genvägar till inlärandet av detta svåra språk. För oss »mongoler» blev ju inte detta till så stor hjälp, eftersom vi inte känner de kinesiska skrivtecknen. Också flera givande bibelstudier förekom. En utflykt till de vackra Hakone-bergen företogs också och för dem som inte sett den betagande utsikten därifrån, är det en upplevelse. Tiden var verkligen väl tillvaratagen och programmet blev kanske lite väl »laddat» men vi ville alla få så mycket som möjligt ut av de två dagarnas samvaro.

Något samtalade vi också om missionsarbetet i Japan, sådant det

En grupp svenska missionärsbarn, fotograferade under konferensen.

varit, är och möjligen kommer att gestalta sig i framtiden. Vad framtiden kommer att ge är inte så lätt för någon att förutsäga. Metoder och medel i arbetet dryftades också, då både gammalt och nytt framfördes. Nya metoder har helt spontant framkommit, därför att förhållanden och omständigheter i många fall varit andra mot tidigare. Den stora, brännande frågan är dock: hur skall en stark och för Herren avskild kyrka uppbyggas i Japan? En lem i Kristi kropp vilken är levandegjord, har gemenskap och ansvar.

Det beslöts också under konferensen att söka få till stånd ett läger eller bibelkurs till nästa sommar för japansk ungdom från de olika svenska missionsområdena. Meningen med detta läger eller bibelkurs är först och främst att de unga skall få tillfälle att nås med evangelium, men också att söka skapa gemenskap mellan den japanska ungdomen från våra olika områden. Det beslöts att inbjudan skulle gå till både sådana som voro troende såväl som till ungdomar som ännu icke avgjort sig för Gud. Detta är ett program, som vi hoppas skall växa och vara under Guds särskilda välsignelse.

Till vår egen hjälp får vi »Gemenskapsbladet», som skall utkomma en gång i månaden, med Eric Wiberg i Alliansmissionen som redaktör. Det skall bli som en länk mellan oss alla härute och skall förmedla ämnen för tacksägelse och bön och f. ö. annat av intresse från de olika missionsområdena. Vi tror, att också detta skall få bli till verklig välsignelse genom den hjälp i bön och förbön det kommer att ge.

När så till sist frågan om en ev. ny konferens till nästa sommar kom upp, fanns det bara en mening: »Vi borde ha en ny nästa år.» Därför blev det också bestämt, att vi skulle mötas igen nästa år om Gud vill och ger oss möjlighet. Men sant, kristligt sinne vill alltid dela med sig av allt andligt gott, och då någon kom med förslaget, att vi till nästa år också skulle inbjuda norska och danska vänner härute, delades den uppfattningen av alla. Och vi är förvissade om, att som denna första konferens blivit till rik andlig välsignelse för oss alla och överträffat alla förväntningar, så tror vi också, att Gud till nästa sommar vill utgjuta av sina himmelska välsignelser över sina nordiska sändebud i soluppgångens land. Låt oss leva så rikt som alla Hans löften är!

I Herren förbundne
Folke Persson.

Ljusglimtar för år 1953

Ljusglimtars redaktion har under det snart gångna året fått mottaga många uttryck för uppskattning och tacksamhet från läsekretsens sida. »Den personliga tonen i tidningen är så tilldragande», säger man, »vi blir ju personliga vänner med var och en av missionärerna». Ja, detta träffar säkert rätt: det är våra missionärers goda och flitiga bidrag till tidningen, deras medarbetarskap, som främst sätter sin prägel på Ljusglimtar och gör den värdefull. Läsekretsens tack går därför till de våra där ute på fältet.

Vi är emellertid förvissade om att Ljusglimtars innehåll även nästa år skall bli lika levande som hittills. Vad format, pris och program angår blir den 33:e årgången den närmast föregående lik.

Och nu hoppas vi att alla vår tidnings många hittillsvarande vänner ej skall försumma att i god tid förnya prenumerationen — helst omedelbart, i alla händelser ju förr desto bättre.

Ljusglimtar rekvireras alltfort endast genom Svenska Mongol- och Japanmissionens Expedition, Brunnsgatan 4, Stockholm C. Med detta nummer av tidningen följer ett inbetalningskort, där också i likhet med föregående år plats är beredd för en extra gåva till missionen att insändas med prenumerationen. Priset för tidningen är även för nästa år 3 kr. Var vänlig och skriv namn och adress *tydligt* å denna blankett. Och dröj, som sagt, ej med prenumerationen, utan sänd in blanketten så snart som möjligt.

Även denna gång vädjar vi varmt till våra oegennyttiga och uthålliga prenumerantsamlare att göra sitt allra bästa både för att vi skall få behålla *alla* de gamla prenumeranterna och för att vi skall få glädjen hälsa *många* nya välkomna.

Envar, som samlar prenumeranter, får som vanligt vart 6:e exemplar gratis. Men alternativt kan den som skaffar 5 nya eller förnyar 10 gamla prenumerationer erhålla Josua Sommarströms utomordentliga Kina-bok »Under Maos stjärna». S.M.F. 7 kr. Och den som sänder in 8 nya eller förnyar 15 gamla får efter fritt val antingen Einar Rimmerfors' ytterst intressanta och värdefulla Palestina-bok »Ett folk på hemväg». S.M.F. 12:75 eller »Nordisk Missionshistoria» av professor Westman och red. Lundahl, S.M.F. 16:50, eller »Cornelius Rahmn» av grosshandlare E. Alf. Jansson, E.F.S. 15:—, båda ytterst värdefulla böcker. Och nu: **fram för Ljusglimtars ökade spridning! Det är ett livsvillkor för vår mission!**

Stockholm i oktober 1952.

Redaktionen.

Vår missions böne- och offerdag hålles den 9:e nov.

Vid vår styrelses senaste sammanträde beslöts att höstens böne- och offerdag skulle hållas söndagen den 9 november. Vänner i Stockholm med omnejd som önskar vara med i bön- och offertjänst för Mongoliet och Japan inbjudes då till ett möte i Betesdakyrkan kl. 6 e. m. under medverkan av fru Ulla Lidman-Frostenson och byråsekreterare Harry Genborg samt visning av en serie nyss hemkomna vackra färgbilder från arbetet på Hokkaido.

Vi ville också vädja till våra vänner ute i landet att avskilja dagen som bönedag för arbetet i Japan, men låt oss inte heller glömma våra kära i Mongoliet och nu vår vän Erintjins hustru och två barn, lämnade ensamma i Hongkong. Låt oss tacka Gud för vad Erintjin betytt för vårt arbete och nu särskilt för bibelöversättningen. Och låt oss tacka Gud för de nyligen döpta i Muroran och Tomakomai, förstlingsfrukterna av vårt arbete i Japan. Och låt oss bedja för söndagsskolor och bibelklasser och om lämpliga tolkar som kan förmedla budskapet, tills de våra kan röra sig mera fritt med det japanska språket. Och låt oss bedja för vår förutvarande tolk fru Tono, som var ett så värdefullt stöd för de våra i Muroran, att hon må få hälsa och krafter åter.

Låt oss också tacka och bedja för våra två nya missionärer, Gullbritt Hellberg, som nu är på väg till Japan, och Sigrid Jonsson, som med flyg startar mot Japan på nyårsaftonen.

Och låt oss bedja skördens Herre om flera missionärer för vår mission. Unga män och kvinnor, kallade och sända av Gud som kan gå in genom de öppna dörrarna i Japan medan de ännu är öppna!

Och låt oss bedja om de medel som behöves för arbetets bedrivande. Gud har ju underbart fyllt våra behov hitintills genom sina trogna skaffare. Men behoven är stora och arbetet behöver utvidgas *ty skörden är mycken men arbetarna är få.*

Då lärjungarna skulle hämta åsninnan, på vilken Jesus skulle rida in i Jerusalem, skulle de säga: *Herren behöver den.* Gud behöver i dag unga män och kvinnor som sina budbärare och Han behöver medel för att kunna sända och underhålla sina vittnen. Här har Han kallelser och uppgifter för oss var och en. Må vi få nåd att denna bönedag på nytt överlåta våra liv och vårt allt i Hans händer att Hans bästa vilja må ske i och genom oss.

Välkomna alla som kan till Betesdakyrkan. Anteckna dagen! Och våra vänner ute i landet som brukar samlas — sök att samlas till förbön och offer för vårt arbete! Och du som är ensam, bed där du är! Vår Gud är en bönhörande Gud.

Med detta nummer av Ljusglimtar följer en postgiroblankett för förnyande av prenumerationen å Ljusglimtar och för underlättande av insändandet av höstoffret. De som önskar sparbössor för insamling till vår mission torde meddela detta till vår expedition.

Hösten är skördens tid och tacksägelsens tid framför andra. På Svenska Mongol- och Japanmissionens offerdag har vi ett särskilt tillfälle att visa vår tacksamhet icke blott i ord utan även i handling — genom ett heligt tackoffer, framburet på Guds altare.

Med hjärtlig hälsning till alla våra trogna vänner och tack för att Ni vill vara med oss söndagen den 9 november.

Styrelsen

gm *Joel Eriksson.*

"På Herrens altare"

Några anvisningar för testamentes upprättande.

Under senare år har vår mission haft förmånen mottaga en del testamentariska gåvor som gett missionskassan ett välbehövligt tillskott. Men det har också hänt att på grund av otydlighet eller oklart avfattat testamente gåvor, ämnade för vår mission, gått ifrån oss.

Vill man vara säker på, att kvarlåtenskapen vid givarens bortgång fördelas som man önskat, bör man upprätta ett lagligen bevittnat testamente. För att uppfylla lagens krav är det i de flesta fall nödvändigt att man upprättar ett skriftligt testamente, och testamentsgivaren skall i två vittnens närvaro underskriva testamentet. Det är icke nödvändigt, att vittnena känner till handlingens innehåll, men däremot skall de ha reda på att det är fråga om ett testamente. Vittnesmeningen, som kan tecknas på själva handlingen, bör innehålla ett intyg om de omständigheter, som är av betydelse för bedömandet av testamentets giltighet, t. ex. uppgifter att testamentsgivaren förklarat handlingen innehålla hans yttersta vilja samt att undertecknandet skett av fri vilja och med sunt och fullt förstånd. Under denna vittnesmening tecknar vittnena sina namn, yrken och hemvist.

Såsom vittnen bör i första hand anlitas personer, vilka personligen känner testamentsgivaren och därför kan bedöma hans sinnestillstånd. Vid upprättande av testamente, innehållande mera detaljerade föreskrifter, bör man för att vara säker på testamentets giltighet vända sig till en jurist eller erfaren lagman.

Ett enkelt testamente enligt vilket all kvarlåtenskap (resp. viss del därav) tillfaller Svenska Mongol- och Japanmissionen kan formuleras som följer:

Testamente.

Undertecknad N.N. förklarar härigenom min yttersta vilja vara, att efter min död all min kvarlåtenskap (resp. viss del därav) skall med full äganderätt tillfalla Svenska Mongol- och Japanmissionen i Stockholm.

(Ort, datum och namn.)

Att N.N., som vi personligen känna, denna dag, med sunt och fullt förstånd och av fri vilja förklarat ovanstående förordnande innefatta hans (hennes) yttersta vilja och testamente samt egenhändigt underskrivit detsamma, intyga undertecknade, särskilt tillkallade och på en gång närvarande vittnen.

(Ort och datum.)

(Underskrifter av två eller flera vittnen med angivande av titel och bostad.)

— — —

Den som så önskar är välkommen att vända sig till vår Exp. för råd och hjälp. I varje fall är det viktigt för den som önskar ihågkomma vår mission att namnet är fullt klart: Svenska Mongol- och Japanmissionen i Stockholm. Men vårt gamla namn: Svenska Mongolmissionen i Stockholm godkännes också i handling, *skriven före 1952*, varför den som skrivit det då ej behöver vidtaga ändring. Likaså är det mycket viktigt att inte skjuta upp ordnandet av en så viktig fråga. Det kan bli för sent.

J. E.

Meddelanden

Enligt brev från Tokio har vår missionär Anna-Lisa Thorsell, som under sommaren fortsatt sina språkstudier och därför ej varit med våra andra missionärer, när de samlats på Hokkaido, blivit allvarligt sjuk och måst underkasta sig en svår operation. Margith Persson, som under denna tunga prövning trofast stått vid sin kamrats sida, meddelar efter operationen, att läkarna uttryckt sin tillfredsställelse över dennas förlopp och resultat samt att den sjuka återhämtat sig ovanligt snabbt efter operationen. Hon är dock givetvis alltfort mycket svag och i stort behov av missionsvännernas varma förböner.

— — —

Ett gott avskedssamkväm för vår nya missionär syster Gullbritt Hellberg hölls den 30:e sept. å Hushållsskolan Margareta vid Drottninggatan i Stockholm. De närvarande missionsvännerna hälsades välkomna av missionsföreståndare Joel Eriksson, som också senare

under aftonen erinrade om de sista både ljusa och mörka meddelandena från fältet — dophögtiden i Tomakomai, Erintjin Dortjis död och Anna-Lisa Thorsells sjukdom. E. nämnde, att missionsledningen hoppas kunna förhjälpa Erintjin Dortjis hustru och båda barn till Formosa, där, som bekant, många mongoler funnit en fristad och där sådana mongolvänner som dr Fotland och missionären fru Almblad upptagit verksamhet. Manade varmt till förbön för Erintjins familj och vår missionär Anna-Lisa Thorsell. Som minnesord till missionär Gullbritt Hellberg lämnade missionsföreståndaren Hebr. 12: 2: »Se på Jesus, trons hövding och fullkomnare». Det är stormiga tider vi lever i, vreda vågor tornar upp sig runt omkring oss, sade tal., men det har rått orostider också förr. Det var under Napoleonkrigen, som de första evangeliska missionsföretagen igångsattes. »Se på Jesus!» må vara vårt lösenord.

Apotekare K. Nilenius talade trosstärkande om »Herrens hand» i anslutning till Apg 11: 20—21. Det är det högsta uppdrag en människa kan få att hon utses att utbreda evangeliet om Riket. Herrens hand — den starka handen, den trofasta handen — skall vara med varje sådan budbärare och den leder alltid rätt, även när våra planer korsas och våra erfarenheter ter sig underliga. När Herrens hand är med oss, blir allt väl till sist.

Missionär Gullbritt Hellberg uttryckte sin glädje över att få vara med om denna högtid. Hon hade lagt sin sak i Guds hand. Skulle aldrig glömma, hur gripen hon var och hur fylld av glädje, när hon först blev antagen som missionärskandidat i vår mission. Utbildningstiden i Glasgow hade varit en tid rik på välsignelse, då hon fått ta del i räddningsarbetet i storstadens fattigkvarter. Bad missionens vänner om trogen förbön och tackade för all kärlek och omtanke.

Missionärerna Elsa Skallsjö och Dagny Hansen, som nu beredde sig att resa ut till mongolflyktingarna utanför München, lämnade också vår nya unga missionär minnesord. Detsamma gjorde missionär Frideborg Svensson, f. missionsföreståndare M. Havermark, missionssekreterare Paul-Georg Svensson, mongolmissionären fröken Malin Blomkvist, missionär Annie Eriksson m. fl.

Missionärsveteranen C. Söderbom ledde i bön och Damkören medverkade under aftonen med många goda och uppbyggliga sånger.

Det var en god och välsignelserik stund, varmed Stockholms missionsvänner bjöd syster Gullbritt Hellberg farväl och nedbad över henne, hennes utresa och hela hennes kommande uppgift Guds rikaste nåd och omvårdnad.

— — —

Stockholms syföreningar inom Svenska Mongol- och Japanmissionen anordnar även denna höst *försäljning* till förmån för missionen. Den äger rum onsdagen den 26 nov. å Hushållsskolan Margareta, Drottninggatan 69, 3 tr.

Ett betydelsefullt inslag i de på försäljningsborden samlade varorna utgör alltid de gåvor, som från skilda håll i landet brukar insändas till dessa försäljningar. Även denna gång hoppas vi på *många gåvor* till försäljningen i november. De kan, som vanligt, insändas till Expeditionen, Brunnsgatan 4, Stockholm C. Ävenså mottages sådana med varm tacksamhet försäljningsdagen å Hushållsskolan Margareta.

Då dyrtiden alltjämt gör sig starkt förnimbar även beträffande vår missions utgifter, behöver missionen just nu enig medverkan av *alla* sina vänner.

Influtna missionsgåvor

September månad		*Januari—september månader*	
1951	1952	1951	1952
5.574: 99	10.784: 01[1]	87.134: 31[2]	102.080: 26[3]

1 Flyktinghjälpen 480: —.
2 Test.-medel 6.271: 10 och Sv. Bibelsällskapets gåva å 10.000: —.
3 » 15.655: 55 och flyktinghjälpen 3.650: —.

Redovisning

AUGUSTI MÅNAD:

Forts.

1835 M. Ä. Lund 20; 1836 L. O. Svalöv 15; 1837 R. & S. A. Ulrhmn 100; 1838 G. D. Sala 10; 1841 A. H. J. Upsl 17; 1842 E. E. Sthlm 25; 1843 E. L. Ystad 12; S. L. d:o 11; 1844 M. N. Växjö t Yonsuko Chiba 10; 1845 K. R. G. Örebro 20; 1848 A. L. Skog 50; 1849 E. S. Strängnäs 10; 1850 A. W. Bjästa 25; 1852 L. H. Klågerup att anv. e. giv:s önskan 25; 1853 G. B. Gnesta 20; 1855 A. G. T. Toftbyn 10; 1856 V. A. Floby 100; 1858 O. J. Börstig 25; 1859 G. N. Hbg att anv. e. giv:s önskan 20; 1861 A. M. Enkpg 10; 1861 a B. N. Kvidinge 100; 1863 E. D. Överum 5; 1866 K. G. Beted 10; 1867 S. N. Kristdala 10; 1868 K. F. Donsö 10; 1869 E. N. Klippan 15; 1871 A. M. Tollarp 50; 1875 H. H. & O. O. Alingsås 20; 1877 B. P. Föllinge 10; 1878 J. G. Vinslöv 25; 1879 Onämnd Ystad 10; 1880 A. G. Sthlm 25; 1883 S. P. Smål.st.t F.S:s und 10; 1884 H. H. Varuträsk t E. B:s gottf. 100; 1886 E. H. Jkpg 10; 1890 A. A. Furusund 5; 1891 Ins. gm J. Eriksson: K. L. Tärnsjö 50; Koll. jun. läger Tärnsjö 21; R. & S. A. Jkpg t P. E:s und 15; 1893 K. L. Dala-Bonäs 100; 1894 J. F. S. Niemisel 25; 1896 E. & S. A. O. Kvidinge 75; 1897 E. S. Mullsjö i st f bl v Thure Peterssons bår 10; 1898 H. H. Höganäs 50; 1899 J. B. Tunadalsverken »Till Ljusglimtar» 100; 1900 J. A. L. Arvika 10; 1902 Mongol- och Japangrp Borås gm A. M. t F. & M. P:s und 126; 1904 Jonstorps syf gm D. A. 100; 1906 G. L. Nässjö 10; 1907 S. K. Sthlm 10; 1908 S. Ö. Upsl 25; 1910 E. B. Nykarleby, Finland 5; 1913 I. W. Sthlm 10; 1914 M. J. Motala Vst 10; 1915 E. J. Dalby 25; 1916 Test.m. efter avl. fröken Hedda Kristina Johansson, Lidköping gm Y. S. 500.

Flyktinghjälpen

1829 G. A. Lannabruk 25; 1833 N. P. Falerum 100; 1834 K. N. Gbg 25; 1839 R. S. Odensberg 10; 1840 G. H. Sthlm 5; 1846 H. J. Vätternas 100; 1847 H. M. Brunnby 10; 1851 E. J. Hsslhlm 200; 1854 A. A. Sellnäs 100; 1857 A. L. Söderhmn 300; 1860 K. G. N. Falkpg 5; 1862 E. S. Jkpg 10; A. F. d:o 10; 1864 A. S. Höganäs 100; 1865 Hedinexp. gm G. M. Sthlm 50; 1870 N. O. Kungsör 25; 1872 G. A. & H. F. Krlskr 10; 1873 E. L. Sthlm 20; 1874 Vänner i Skellefteå gm L. B. 55; 1876 R. H. Gisebo 10; 1882 T. S. Kisa 10; 1885 Miss.-vänner i Vedby, Klippan gm L. G. 25; 1887 O. E. & E. P. Gullestorp 100; 1888 P. A. Pori, Finland 10; 1889 H. B. Sthlm 10; 1890 A. A. Furusund 5; 1892 A. K. N. 50; 1895 K. T. Töllsjö 50; 1901 A. E. Kumla 50; 1903 M. S. Linkpg 10; 1905 C. S. Kristianstad 10; 1909 R. G., H.